

L'elecció del londinenc David Cameron com a líder del Partit Conservador ha aconseguit que la dreta britànica torne a encapçalar les enquestes després d'una dècada inacabable. Però, com de diferent seria aquest primer ministre?

Oh, un altre Tony Blair!

El nou líder conservador, David Cameron, es declara admirador de Tony Blair.



La portada de l'exemplar de desembre apareix inequívocament dedicada a una notícia que havia d'agitar l'escena política del Regne Unit: els resultats dels comicis interns del Partit Conservador per triar el seu candidat al Govern. Hi ha dues fotografies, costat per costat, del primer ministre laborista Tony Blair i el nou líder conservador David Cameron. Tots dos vesteixen jaqueta fosca i una corbata vermella, lleugerament torta, damunt el pit blanc de la camisa. A sota de la imatge de Blair hi ha la paraula "abans", i a sota de Cameron, "després". El titular llegeix: "La primera trasplantació mundial de cara ha estat un èxit!" *Private eye* és la revista humorística més venuda del país (amb 600.000 lectors i camí dels 1.170 números), amb edicions quinzenals i presència als quioscos, la ràdio i la televisió públiques a través de les col·laboracions del seu sarcàstic i popularíssim director Ian Hislop.

Quan la cursa per dirigir el Partit Conservador —els *tories*— va engegarse tres mesos enrere, va ser ell mateix, David Cameron, qui, en un intent de marcar terreny i distàncies amb la resta dels candidats es descrivia com "admirador de Tony Blair". Prop d'un mes abans de guanyar l'elecció, Cameron no s'estava de repetir lloances per escrit en un article en el diari esquerrà *The Guardian*: "Tony Blair ja té assegurat un lloc en la història del nostre país gràcies a la transformació del laborisme britànic i dues victòries consecutives per majoria absoluta." La seua identificació amb els valors que un dia obriren el pas de Tony Blair a Westminster ha estat conscient, deliberada i sistemàtica: joventut, reforma del propi partit i advocació de la majoria social per sobre de divisions de classe i d'ideologia.

"Una vegada, vós vau ser el futur", ha deixat anar Cameron mentre s'estrenava en el cara a cara amb Blair durant la sessió de preguntes al primer ministre del 14 de desembre, un exercici de retòrica que fou aplaudit entre les files dels *tories* i que pretenia entaular la seua relació amb el primer ministre en termes meridians de successió. Durant el 2006, Cameron haurà de demostrar-ho, haurà de fer realitat exactament aquestes paraules: que un dia del 1997,

Blair fou el futur, però que no tornarà a ser-ho al 2009. De moment, sembla que el sector ultraconservador –les restes del *nasty party*, el “partit brut” de Margaret Thatcher– el respecta i, possiblement més important que qualsevol amenaça de batussa interna, l’enquesta ICM del 20 de desembre indica que dos terços de l’electorat se l’han cregut com a alternativa, de manera que un 37% votaria per Cameron. Un 36% ho faria per Tony Blair. El 66% dels opinants veuen Blair “afeblit”, i al 54% no els satisfan les seues polítiques.

I si Cameron guanya... Steve Bell és un dels caricaturistes més celebrats de la premsa anglesa i els seus dibuixos s’exposen a la sala d’exhibicions que *The Observer* té a la vora sud del Tàmesi. En les seues vinyetes, Cameron surt gras, rodó, amb la boca petita –i torta–, les galtes plenes i els ulls sempre i inquietantment en blanc. El primer ministre Tony Blair és dibuixat cada cop més petit, amb un ull clos i un somriure terrorífic. Una de les vinyetes més famoses va ser la publicada amb motiu de les darreres eleccions generals: “Vota Laborista avui”, feia el text, “si els laboristes fan com els *tories*, els *tories* tornen a guanyar”. La cara de la vinyeta no era la de cap polític britànic, tanmateix, sinó la de George Bush.

David Cameron, nascut a Londres el 1966 i educat a l’institut privat d’Eton –el viceprimer ministre John Prescott es refereix a Cameron i el seu equip com “la màfia d’Eton”– i alumne a Brasenose College, Oxford, va encetar la seua carrera a la Cambra dels Comuns en el departament de documentació, on treballà del 1988 al 1992. Els dos anys següents fou conseller del Tresor i del Ministeri de l’Interior. Del 1994 al 2001, tingué nòmina a Carlton Communications. Fins que aconseguí seient al Parlament. Des de llavors, David Cameron ha seguit atentament la trajectòria de Tony Blair. I en més d’un sentit. Cameron només s’ha oposat en una ocasió als eixos del govern Blair: per la prohibició de la cacera de la rabosa, el 2004. Però a l’hora de les grans decisions sobre la guerra a l’Iraq i la participació de l’exèrcit britànic –tot i no comptar amb la sanció de les Nacions Unides el 2002 i 2003–, o en la detenció sense judici de ciutadans estrangers sospitosos de terrorisme el



El primer ministre, Tony Blair, haurà d'enfrontar-se amb un nou competidor.

EUROPEAN COMMUNITY 2005

2001, o en l’establiment de les targetes d’identitat –contestades fins i tot per bona part dels diputats laboristes–, Cameron mai no ha votat en contra dels desitjos del primer ministre.

Més encara, avui que els “rebels” laboristes es neguen a donar suport a les reformes educatives del gabinet Blair, és el mateix David Cameron el que li ha ofert ajuda per aprovar l’anomenat *White Paper*. De l’augment de l’educació privada, Cameron i Blair en diuen “major oportunitat d’elecció”.

Les altres dues grans assignatures pendents del “nou” conservadorisme britànic són, a parer dels analistes i de David Cameron, dues: l’economia i l’acceptació de la diversitat nacional i cultural del Regne Unit. Quant a la primera, Cameron ha acceptat públicament davant membres eminents del centre financer de Londres que, “tretze anys enrere, el Partit Conservador va posar en risc els estalvis, els llocs de treball i els negocis del país”. La nova resposta *tory* és la defensa del Banc d’Anglaterra com a únic responsable

d’assenyalar els tipus d’interès –no el Banc Europeu–, i la formació d’un consell assessor del sistema fiscal i una oficina nacional d’estadístiques independents, per recuperar la confiança de la ciutadania.

Una mica més complicat resultarà l’adaptació del partit a un estat en què, sota el laborisme, Gal·les i Escòcia compten amb parlaments nacionals i on l’assemblea d’Irlanda del Nord és la clau per la consolidació d’un procés de pau que ningú no s’atreveria a entrebancar. No debades, *tory* és com anomenaven els independentistes nord-americans els defensors del jou britànic. És a dir, parlant pla i català, botiflers.

I tot això, sense oblidar que hi ha 126 diputats entre els actuals “botiflers” i Downing Street. Cameron, això sí, es presenta com un home jove i vigorós, i diu que té ganes de lluita. Li faran falta.

Victorià Jiménez
Londres